

1

Souboj

Staří mistři čarodějové rádi říkají, že kouzla mají svou chuť. Ohnivá kouzla jsou jako koření, které pálí na špičce jazyka. Dechová magie je jemná, takřka chladná, a chutná jako lísteček máty mezi rty. Písečná, hedvábná, krvavá, železná... všechna ta kouzla mají svoji příchut'. Správný zasvěcenec – čaroděj, který dovede čarovat dokonce i mimo oázu – je zná všechna.

A já? Neměl jsem ani potuchy o tom, jak chutná vysoká magie, což byla hlavní příčina všech mých potíží.

Tennat na mě čekal o kus dál mezi sedmi mramorovými sloupy, které obklopovaly městskou oázu. Slunce za ním vrhalo jeho stín na cestu přede mnou. Patrně si tohle místo vybral právě kvůli tomu účinku. A fungovalo to, protože ústa jsem měl vyschlá jako písek pod mýma nohama a jediný pocit, který jsem jasně zakoušel, byla panika.

„Nedělej to, Kellene,“ naléhala Nephene a zrychlila krok, aby mi stačila. „Ještě je čas odstoupit.“

Zastavil jsem se. Teplý jižní vánek pohyboval růžovými květy tamaryšků, které lemovaly ulici. Ve vzduchu se

vznášely drobné okvětní plátky a třpytily se v odpoledním slunci jako jiskřičky z ohnivých kouzel.

Pár ohnivých kouzel by se mi docela hodilo. Popravdě, vzal bych zavděk jakýmikoli kouzly.

Nephenie si povšimla mého váhání a zbytečně dodala: „Tennat se vytahuje po celém městě, že ti zpřeráží hnáty, jestli se mu postavíš.“

Usmál jsem se, hlavně proto, že to byl jediný způsob jak zabránit, aby se strach, který mi svíral žaludek, neprojevil na mé tváři. Ještě nikdy předtím jsem nepodstoupil čarodějnický souboj, ale byl jsem si celkem jistý, že zkamenět před soupeřem strachy není zrovna účinná taktika. „To bude dobré,“ řekl jsem a znovu vyrazil rázným krokem k oáze.

„Nephenie má pravdu, Kele,“ řekl Panahsi celý udýchaný, jak se snažil udržet s námi krok. Pravou ruku si tiskl k silné vrstvě obvazů, která mu držela pohromadě žebra. „Kvůli mně s Tennatem bojovat nemusíš.“

Zpomalil jsem trochu krok a potlačil nutkání obrátit oči v sloup. Panahsi měl všechny předpoklady, aby z něho byl jeden z nejlepších čarodějů naší generace. Dokonce by se mohl jednou stát i hlavní tváří našeho klanu u dvora, což by bylo neštěstí, jelikož jeho od přírody svalnatou postavu zdeformovaly následky hluboké náklonnosti k rakytníkovým koláčkům a jinak pohledné rysy mu hyzdil špatný stav pokožky, což byl nevyhnutelný následek konzumace výše zmíněných koláčků. Můj lid zná spoustu kouzel, ale žádné z nich neumí vyléčit obezitu a uhrovitou tvář.

„Neposlouchej je, Kellene,“ zavolal na mě Tennat, když jsme se přiblížili ke kruhu bílých mramorových sloupů.

Stál uprostřed kruhu v písku s rukama založenýma na černé plátěné košili. Ustříhl si u ní rukávy, aby bylo vidět, že mu na ruce září ne jeden, ale dva pásy. Na obou předloktích měl tetování, které se mu třpytilo a vzdouvalo pod kůží na znamení toho, že si osvojil kouzla dechu a železa. „Já si myslím, že je od tebe hezké, když dáváš vlastní život všanc, jen abys bránil čest svého tlustého přítele.“

Z hloučku poblíž stojících zasvěcenců se ozval smích. Většina z nich se plna očekávání tlačila za Tennatem. Pořádný výprask každého potěší. Až na postiženého.

Panahsi možná neměl tak dokonalou postavu jako staří čarodějové-válečníci vytesaní do sloupů před námi, byl ale dvakrát lepší čaroděj než Tennat. Neexistovalo vysvětlení, proč u všech čertů dostal v souboji s ním takovou nakládačku. Ještě teď, po více než dvou týdnech strávených v posteli a kdovíkolika léčivých kouzlech, se Panahsi stěžl dobelhal na přednášky.

Věnoval jsem protivníkovi svůj nejzářivější úsměv. Jako všichni ostatní byl i Tennat přesvědčen, že jsem ho vyzval na svou první zkoušku z čirého nerozumu. Někteří další zasvěcenci se domnívali, že jsem se chtěl pomstít za Panahsiho, který byl koneckonců jediný přítel, jehož jsem měl. Jiní si mysleli, že tím plním ušlechtilé poslání zabránit Tennatovi v šikanování ostatních studentů a terorizování sha'tepských služebníků, kteří neovládali žádná vlastní kouzla, aby se mohli bránit.

„Nenech se od něj vyprovokovat, Kellene,“ řekla Nephénie a pohládila mě po ruce.

Pár lidí mě nepochybně podezíralo, že to všechno dělám kvůli tomu, abych udělal dojem na Nephénii, dívku

s nádhernými hnědými vlasy a tváří, která, ač nebyla dokonalá, mně dokonalá rozhodně připadala. Hleděla na mě s neskrývanými obavami. To bylo nesmírně příjemné, ačkoli bych nevsadil ani pětník na to, jestli si mě vlastně všimla za celé ty roky, které uběhly od chvíle, kdy jsme se stali zsvěcenci. Popravdě, většinu dní si mě nevšímala vůbec nikdo. Dnes to ale bylo jiné. Dnes mi věnoval pozornost každý, dokonce i Nephenie. Hlavně Nephenie.

Byla v tom jen lítost? Snad, ale ze starostlivého výrazu na jejích rtech, které jsem toužil líbat od té doby, kdy jsem zjistil, že líbání neznamena, že se dva lidé vzájemně koušou, se mi zatočila hlava. Cítil jsem na kůži její prsty... bylo to poprvé, kdy se mě dotkla?

Jelikož jsem se nerozhodl podstoupit tento souboj čistě proto, abych na ni udělal dojem, jemně jsem Nepheniinu ruku odstrčil a vešel do oázy.

Jednou jsem kdesi četl, že v jiných kulturách se slovem „oáza“ označuje nevelké úrodné místo v poušti, ale pro Jan'Tepy znamená oáza něco úplně jiného. Nad námi se tyčilo sedm mramorových sloupů, každý pro jednu ze sedmi forem pravé magie. Uvnitř uzavřeného kruhu o poloměru deseti metrů nebyly žádné stromy ani zeleň, nýbrž zářící vrstva stříbrného písku, který se nikdy nedostal za hranici vymezenou sloupy, ani když ho rozvířil vítr. Uprostřed byla mělká kamenná nádrž naplněná něčím, co nebylo ani tekutina, ani vzduch, ale co se vlnilo, vzdouvalo a zase opadávalo. To byla pravá magie. Jan.

Slovo „tep“ znamená „lidé“, takže by vám mělo být jasné, jak je pro nás magie důležitá. Až tak, že když sem při-

šli mí předkové jako mnozí jiní před nimi, odložili svá stará jména a stali se z nich Jan'Tepové, „Lid pravé magie“.

Tedy, teoreticky.

Poklekl jsem a narýsoval do písku kolem sebe ochranný kruh. I když „kruh“ je možná silné slovo.

Tennat se zachechtal. „No, teď jsi mě opravdu vyděsil.“

Přes všechno chvástání neměl Tennat ani zdaleka tak imponující postavu, jak si představoval. Pravda, byl pružný a agresivní, ale nebyl moc velký. Ve skutečnosti byl stejně hubený jako já a o půl hlavy menší. Možná právě to zvyšovalo jeho agresivitu.

„Jste oba stále rozhodnutí podstoupit tento souboj?“ otázal se mistr Osia'phest a vstal z kamenné lavice na kraji oázy. Starý čaroděj přitom hleděl na mě, ne na Tennata, takže bylo naprosto zřejmé, kdo z nás měl vycouvat.

„Kellen neodstoupí,“ prohlásila moje sestra, která se dosud ukrývala za zády našeho učitele. Shalle bylo teprve třináct, byla mladší než my, ale už také skládala zkoušky. Byla ze všech přítomných nejlepší čarodějka, s výjimkou Panahsiho, o čemž svědčila skutečnost, že se mohla pyšnit zářícími pásky pro dechovou, železnou, krvavou a ohnivou magii. Byli čarodějové, kteří prošli svoji cestu životem, aniž by ovládli čtyři druhy magie, avšak moje mladší sestra zcela vážně plánovala zvládnout je všechny.

A kolik pásků jsem rozzářil já? Kolik vytetovaných symbolů se rozvlní a zažehne pod mými rukávy, až přivolám vysokou magii, která je nerozlučně spjata s mým lidem?

Žádný.

Ano, v hranicích oázy jsem uměl předvádět praktická kouzla, kterým se učí všichni zasvěcenci. Mé prsty znaly

všechny tělesné tvary stejně dobře nebo dokonce lépe než kterýkoli z mých spolužáků zasvěcenců. Uměl jsem dokonale vyslovit každou slabiku, naprosto jasně si představit i tu nejesoteričtější geometrii. Pronikl jsem do všech tajů, které obnášelo sesílání kouzel – až na jejich uplatnění v praxi.

„Odstup ze souboje, Kellene,“ řekla Nephenie. „Najdeš si nějaký jiný způsob, jak složit zkoušky.“

Jenže v tom byl právě ten problém. Táhlo mi už na šestnáct a tohle byla moje poslední šance dokázat, že moje magie je dostatečná, abych si zasloužil své čarodějnické jméno. Znamenalo to, že musím složit všechny čtyři čarodějnické zkoušky počínaje soubojem. Pokud neuspěju, budu nucen se připojit k Sha'Tepům a strávit zbytek života vařením, uklízením nebo vedením domácnosti některého z mých bývalých spolužáků. To by bylo ponižující pro každého zasvěcence, ale pro člena mé rodiny, pro syna samotného Ke'heopse? Nezdár byl nemyslitelný.

Nic z toho ovšem nebylo důvod, proč jsem se rozhodl vyzvat zrovna Tennata.

„Vezměte na vědomí, že zákonná ochrana se nevztahuje na ty, kdo podstupují zkoušky,“ připomněl nám Osia'phest unaveným a rezignovaným hlasem. „Pouze ti, jejichž schopnosti jim dávají sílu postavit se našim nepřátelům v otevřeném boji, mají právo požadovat udělení čarodějnického jména.“

V oáze se rozhostilo ticho. Každý z nás viděl seznam bývalých zasvěcenců, kteří se pokusili o složení zkoušek, aniž byli připraveni. Každý z nás přesně věděl, jak zemřeli. Osia'phest na mě znovu pohlédl. „Opravdu jsi připraven?“

„Jistě,“ přisvědčil jsem. Nebyl to nejvhodnější způsob, jak hovořit s naším učitelem, ale mým úmyslem bylo projevít jistou dávku sebedůvěry.

„Jistě,“ posměšně zaskučel Tennat. Zaujal základní obrannou pozici s nohama rozkročenýma na šířku ramen a s rukama volně spuštěnýma podél boků, připravený vyslat kouzla, která si připravil pro náš souboj. „Máš poslední možnost odejít, Kellene. Jakmile začneme, nepřestanu, dokud nepadneš.“ Zasmál se s očima upřenýma na Shalla. „Nepřál bych si, aby strašlivá bolest, kterou ti hodlám způsobit, zbytečně trýznila tvoji sestru.“

Pokud si Shalla povšimla Tennatova dětinského pokusu o galantnost, nedala to ničím najevo. Stála tam s rukama v bok a zářivě žluté vlasy jí půvabně vlály ve větru. Měla je rovnější a jemnější než já ty svoje špinavě hnědé chomáče, které mi věčně padaly do očí. Oba jsme měli po matce světlou pleť, ale moje byla zbrázděná následkem pravidelně se opakujících nemocí. Shalla měla štíhlou pružnou postavu, která přitahovala pozornost takřka všech zasvěcenců našeho rodu. Nikdo z nich ji samozřejmě nezajímal. Věděla, že se v ní skrývá větší potenciál než v nás ostatních a byla pevně odhodlána udělat vše, co bude zapotřebí, aby se mohla jednou stát lordem mágem jako náš otec. Kluci do téhle rovnice zkrátka nepatřili.

„Jsem si jistý, že můj bolestný jekot v pohodě zvládne,“ pravil jsem.

Shalla zachytila můj pohled a v očích se jí zračily zmatek a podezření. Věděla, že pro složení zkoušek udělám cokoli. Proto mě neustále tak bedlivě sledovala.

Ať víš, co víš, Shallo, hlavně mlč, prosím tě.

„Jako student, který získal nejméně pásků,“ vyhlásil Osia’phest, „si můžeš pro souboj zvolit druh magie, Kel-lene. Jaká je tvá zbraň?“

Všichni na mě civěli a snažili se uhodnout, co jsem si zvolil. Zde v oáze každý z nás mohl použít malou dávku různých druhů magie – právě tolik, kolik bylo potřeba k procvičování kouzel. To však nebylo nic ve srovnání s tím, co jste mohli dělat, jakmile jste rozzářili své pásky. Jelikož Tennat měl k dispozici železo a dech, byl bych blázen, abych volil jedno z nich.

„Železo,“ oznámil jsem dost hlasitě, abych si byl jist, že to každý uslyší.

Moji spolužáci na mě hleděli, jako kdybych přišel o rozum. Nephene zbledla. Shalla přimhouřila oči. Panahsi začal cosi namítat, ale přísný Osia’phestův pohled ho umlčel. „Neslyšel jsem tě dobře,“ pomalu pronesl náš učitel.

„Železo,“ zopakoval jsem.

Tennat se zazubil. Z železného pásku na předloktí mu začala proudit našedlá zář a obalila mu ruce, když začal přivolávat sílu. Všichni věděli, jak má Tennat rád železná kouzla a způsob, kterým vám umožňovala vyřítit se na nepřítele a ztlouct ho. Bylo vidět jeho rostoucí vzrušení, nadšení pramenící z ovládnání vysoce účinné magie. Škoda že jsem nevěděl, jaké to je.

Tennat byl tak nedočkavý, že jeho prsty už začaly formovat tělesné tvary kouzel, která chtěl proti mně použít. Jedna z prvních věcí, které se v soubojích naučíte, je, že jen naprostý pitomec ukáže ruku před začátkem střetnutí. Ale jelikož bylo nemožné, abych Tennata porazil v železné magii, myslel si nejspíš, že na tom nesejde.

To byl také ten pravý důvod, proč jsem se usmíval.

Několik posledních týdnů jsem totiž sledoval každý souboj, který Tennat svedl proti ostatním zasvěcencům. Všiml jsem si, že dokonce i silnější studenti – ti, kteří by ho měli snadno porazit – pokaždé skončili tak, že byli přinuceni se vzdát.

A tehdy jsem to konečně pochopil.

Magie je zrádná hra.

Oáza vypadala klidně, skoro mírumilovně. Všichni asi čekali, až se konečně nervózně zachichotám a dřív, než bude pozdě, oznámím, že to všechno byl jen žert. Místo toho jsem zakroužil rameny dozadu a naklonil krk doleva a doprava, až mi v něm křuplo. Nemělo to žádný vliv na mé čarodějnické schopnosti, ale myslel jsem si, že tak možná budu vypadat drsněji.

Tennat sebevědomě zasupěl. Zaznělo to jako jeho běžné zasupění, jen o něco hlasitější. „Myslel bych, že ten, kdo má málem infarkt i z rozsvěcení dmuchavkové lampy, bude trochu opatrnější při výběru soupeře.“

„Máš pravdu,“ odtušil jsem a vyhrnul jsem si rukávy, aby byly vidět vybledlé, nehybné inkoustové linky mých šesti vytetovaných pásků. „Takže ti nejspíš vrtá hlavou, proč jsem si vybral právě tebe?“

Tennat na okamžik zaváhal a pak řekl: „Třeba toužíš po smrti a víš, že já jsem ten nejlepší člověk, který tě zavede do šedé uličky a ukončí tvoje utrpení.“

„Možná,“ připustil jsem, „ale řekněme, čistě v zájmu debaty, že je za tím něco jiného.“

„Jako třeba co?“

Měl jsem dopředu připravenou řeč o tom, jak jsem ovládl stín – sedmou a nejnebezpečnější magii, kterou jsme měli všichni zakázanou. Kdyby ho nevydělalo tohle, měl jsem proti němu další trumf: že opravdu velcí čarodějové mezi našimi předky dovedli ovládnout vysokou magii i bez zářících pásků. Ale právě když jsem se chystal spustit, uviděl jsem nad sebou kroužit sokola a rozhodl jsem se změnit taktiku.

„Nemusíš rozzářit své pásky, pokud jsi našel svého zvířecího ochránce.“

Všichni obrátili oči nahoru a uviděli ho. Tennat se hněvivě ušklíbl, čímž mi dal najevo, že začíná být nervózní. „Dneska už nikdo nepoužívá pomocníky. A kromě toho, jak by někdo s tak slabou magií mohl získat zvířecího ochránce? A ještě k tomu sokola? Ani náhodou, Kellene. Ani za tisíc let.“

Všiml jsem si, že se sokol chystá vrhnout dolů na menšího ptáka. „Jdi po něm, miláčku,“ zašeptal jsem tak, aby to všichni slyšeli. Všichni náhle zatajili dech, když se sokolovy pařáty nemilosrdně zaryly do kořisti. Napadlo mě, že by ze mě možná byl dobrý herec, kdyby to zaměstnání nebylo Jan’Tepům zapovězené.

„Dobrá, dobrá,“ zakročil Osia’phest a zamával rukama, jako by chtěl kouzlem zahnat všechna nejpáná slova, kterými jsme se častovali. Byl jsem si skoro jistý, že stařík dobře věděl, že jsem žádného pomocníka nezískal, ale domníval jsem se, že je mu proti srsti odhalovat tajemství jiného čaroděje, dokonce i kdyby to náhodou byly lži. Nebo mu to zkrátka bylo jedno. „Uznávám, že vlastnímu souboji tradičně předchází jistá dávka... vy-

chloubání, ale myslím, že už toho bylo dost. Jste připraveni začít?“

Přikývl jsem. Tennat zachoval kamennou tvář, jako kdyby narážka, že by snad mohl být nepřipraven, byla pro něho urážkou.

„Výborně,“ řekl Osia’phest. „Začnu tedy odpočítávat.“ Stařík se zhluboka nadechl, což bylo zjevně nepřiměřené, jelikož jediné, co následně pronesl, bylo: „Sedm!“

Zvedl se vítr a moje volná plátěná košile mi hlasitě zapleskala na kůži. Asi podesáté jsem si do ní otřel ruce a odkašlal jsem si, abych se zbavil lechtání v krku. *Nezačni kašlat. Nedávej najevo slabost. Hlavně nedávej najevo slabost.*

„Šest.“

Tennat se na mě široce usmál, jako kdyby měl pro mě přichystané nějaké velké překvapení. Byl bych se bál mnohem víc, kdybych předtím neviděl, že stejný úsměv věnuje před soubojem každému soupeři. Ale stejně jsem byl tak vyděšený, že jsem se málem zhroutil na zem.

„Pět.“

Pták se opět vrhl střemhlav dolů, a tak jsem vzhlédl a zamrkal na něj. Tennatův úsměv zakolísal. Zjevně byl schopen uvěřit tomu, že jsem slaboch a současně se mi podařilo získat zvířecího ochránce. *Blbec.*

„Čtyři.“

Začal vytvářet levou rukou tělesné tvary nezbytné pro štítové kouzlo. Ještě nikdy jsem ho neviděl, že by si napřed přichystal štít a pak teprve meč. Pohlédl na svoji ruku, aby se přesvědčil, že tvar je správný. Tennat začínal mít trochu starosti.

„Dva.“

Dva? Kam se poděly tři? *Dávej kruci pozor.* Tennatova pravá ruka vytvořila tělesný tvar pro útočné železné kouzlo, kterému jsme mezi sebou říkali *meč v břiše*. Prsty měl perfektně srovnané tak, aby způsobil svému soupeři co největší bolest. Hlavu měl stále skloněnou, ale zdálo se mi, že se opět usmívá.

„Jedna.“

Ano, určitě se usmíval. Možná to přece jen nebyl dobrý nápad.

„Začněte!“ vyzval nás Osia’phest.

Další věc, kterou jsem ucítil, byla palčivá bolest v břiše.

Jak jsem říkal, magie je zrádná hra.

Většinou.

Náhodný pozorovatel by si ani nevšiml, že se něco děje. Nebylo vidět ani slyšet žádný záblesk nebo zahřmění, pouze světlo končícího dne a slabé šumění větríku vanoucího od jihu. Železná magie není doprovázena žádnými zrakovými či sluchovými dojmy – především proto jsem si ji zvolil. Opravdový boj se odehrával uvnitř našich těl.

Tennat natáhl pravou ruku, v níž pečlivě držel tělesný tvar: prostřední prsty těsně u sebe vytvářely symbol nože, ohnutý ukazováček a malíček naznačovaly řezání a trhání. Hrůzný dotek jeho vůle mi pronikl do hrudi a obtáčel se mi kolem vnitřních orgánů. Bolest, kterou mi to působilo – mnohem horší než známá tupá nebo prudká bolest –, mě málem přiměla zhroutit se na zem a žadonit o milost. *Hrome, je rychlý a taky silný. Proč nemůžu být taky tak silný?*

Odpověděl jsem nepatrným náznakem smíchu a nenuceně jsem se usmál. Výraz v Tennatově tváři mi prozradil,

že jsem ho znejistil. Možná jsem znejistil všechny, protože sebevědomý úsměv nepatřil zrovna k mým obvyklým výrazům.

Svěsil jsem poněkud koutky úst a upřeně pohlédl Tennatovi do očí. Vymrštil jsem ruku vpřed, jako bych chtěl probodnout vzduch. Bylo to velice výrazné gesto a podle všeho mnohem rychlejší, než by kdo čekal od zasvěcence jako já, který se navíc přitom ještě pokoušel o ochranné kouzlo. Zatímco Tennatova ruka starostlivě držela dokonalý tělesný tvar, můj byl volnější, takřka nedbalý, něco, co by si jen málokdo dovolil, poněvadž by nechtěl riskovat jeho porušení.

Zpočátku se nestalo nic. Pořád jsem cítil Tennatovu vůli ve vnitřnostech a mírně jsem rozšířil svůj úsměv – jen abych mu ukázal, že jsem si jistý, že je naprosto vyřízený. Tennatův pohled na mně spočíval ještě několik trýznivých vteřin a pak bolestivý tlak v břiše začal pomalu ustupovat. Najednou několikanásobně vytřeštil oči.

V tu chvíli jsem věděl, že zvítězím.

Druhý důvod, proč jsem si zvolil železnou magii, ačkoli jsem ji sám neovládal, byl ten, že když čaroděj použije k útoku meč v břiše, musí použít i druhé kouzlo – srdcový štít –, aby chránil sám sebe. Nejedná se však o štít, jaký si nejspíš představujete – velký kulatý předmět, který funguje jako zábrana. Ve skutečnosti používáte čarodějnou sílu pro uchování tvaru a celistvosti vlastních vnitřností. Musíte si představit srdce, játra, své... no, zkrátka všecko a snažit se udržet je pohromadě. Pokud ale začnete panikařit – když vás, řekněme, napadne, že druhý čaroděj nad vámi vítězí a nic z toho, co děláte, nefunguje –, můžete si bezděčně své vnitřnosti zmáčknot.

Tímto způsobem Tennat porazil Panahsiho. Proto ho tak ošklivě poranil, ačkoli nikdo až na mě – dokonce ani sám Tennat – si to neuvědomil. Pan se tak zoufale snažil se ochránit, až to nakonec dopadlo tak, že si vnitřní orgány málem rozdrtil sám. Jenže teď to byl Tennat, kdo byl natolik přesvědčen, že jeho kouzla selhávají, že začal přespříliš tlačit na pilu. Pořád jsem ještě cítil ochromující bolest, ale počítal jsem s ní. Já jsem byl na ni připraven. Tennat ne.

Ještě chvíli bojoval, zesiloval svůj útok na mě a přitom mimovolně svým obranným kouzlem dráсал sám sebe. Cítil jsem, jak se mi třesou nohy, a před očima se mi dělaly mžítiky. Bolest už byla nesnesitelná. *A přitom se zdálo, že to byl velmi dobrý plán, pomyslel jsem si.*

Náhle se Tennat vypotácel ze svého kruhu. „Dost!“ křičel. „Vzdávám se... vzdávám se!“

Síla tryskající z jeho prstů se rozplynula. Mohl jsem opět dýchat. Ze všech sil jsem se snažil, abych nedal na tváři znát pocit obrovské úlevy.

Osia'phest pomalu přistoupil k Tennatovi, který klečel a ztěžka oddechoval. „Popiš svůj pocit,“ poručil mu náš učitel.

Tennat pohlédl na staříka jako na blázna, což byl dost častý dojem, který vyvolával. „Měl jsem pocit na umření. Takové to bylo!“

Osia'phest přešel bez povšimnutí jeho podrážděný tón. „A bylo to stejné jako u ostatních studentů?“

Zmocnil se mě nával strachu, když jsem si uvědomil, že si Osia'phest ověřuje své podezření. Tennat pohlédl na mě a pak na staříka. „Myslím... myslím, že ze začátku ne. Obyčejně to bolí, asi jako když po vás sáhne silná ruka,

ale s Kellenem je to jiné... horší, jako kdyby se mi kolem břicha ovíjely nějaké pevné šlahouny. Ke konci jsem cítil, jak mi drtí vnitřnosti.“

Osia'phest dlouho stál mlčky. Vítr, který předtím takřka ustal, opět zesílil. Ostatní zasvěcenci na mě stále nevěřicně zírali a lámali si hlavu nad tím, jak mohl někdo, kdo si nezasloužil ani jeden pásek, porazit nejlepšího bojovníka ve třídě. Všichni ale viděli Tennata zakolísat a slyšeli ho vyprávět o svých pocitech, což vypadalo, jako by ho přemohlo nějaké silnější kouzlo. Konečně Osia'phest promluvil: „Vedl sis dobře, Kellene z rodu Ke. Vypadá to, že jsi složil první zkoušku.“

„Složím i zbylé tři,“ prohlásil jsem.

Dokázal jsem to, pomyslel jsem si a vzápětí mě zaplavil pocit neskutečného štěstí. Porazil jsem ho, zvítězil jsem. Je konec nekonečným hodinám, kdy jsem zíral na pásky na svých předloktích a marně jsem se modlil, abych konečně mohl rozlomit pojivo mezi pečetěmi a rozzářit je. Je konec bezesným nocím, které jsem probděl v obavách, kdy asi budu vyhnán z rodného domu, odsouzen stát se Sha'Tepem a žít se jako obchodník, úředník nebo, chraň mě předkové, Tennatův osobní sluha.

Několik zasvěcenců mi zatleskalo. Pochyboval jsem, že si někdo z nich, snad kromě Panahsiho a možná Nephenie, přál, abych Tennata porazil, ale z mého lidu? Řekněme, že všichni milují vítěze. Dokonce i Tennat se mi uklonil, asi tak zdvořile, jak by se za daných okolností dalo očekávat. Jeho celkové hodnocení ve zkouškách jsem neohrozil. Každý zasvěcenec měl tři pokusy na to, aby zvítězil v souboji, a on už jich vyhrál několik.

„Dobrá,“ prohlásil Osia'phest. „Přiveďte další dvojici a –“

„Počkat!“ přerušil učitele jakýsi hlas a silou větší než nejmocnější kouzlo, jaké jsem si dovedl představit, rozmetal vše, co jsem dokázal i co jsem ještě mohl dokázat. S malou dušičkou jsem sledoval, jak má sestra rázně prochází kolem Osia'phesta, míří ke mně a zastavuje se přede mnou s rukama v bok. „Kellen podváděl,“ řekla prostě.

Veškeré mé naděje a sny se rázem zhroutily.